

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžhuv/4/2012
Identifikačné číslo spisu:	6012200083
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6012200083.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu : DELTA DEFENCE, a.s., so sídlom Čapajevova 40, Prešov, IČO: 36 515 175, v zastúpení IKRÉNYI & REHÁK, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 2, Bratislava, proti žalovanému: Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, so sídlom J. Švermu 43, Banská Bystrica, za účasti ďalšieho účastníka : VÝVOJ Martin, a.s., so sídlom Komenského 19, Martin, IČO: 36 381 829, zastúpeného Ing. Róbertom Porubčanom, Puškinova 19, Ivanka pri Dunaji, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PD 56-2009/D27625 II/139-2011 zo dňa 23. novembra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/14/2012-31 zo dňa 18. júla 2012 a o odvolaní ďalšieho účastníka proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/14/2012-31 zo dňa 18. júla 2012 v časti o trovách konania, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/14/2012-31 zo dňa 18. júla 2012 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 24S/14/2012-31 zo dňa 18. júla 2012, podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho právneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PD 56-2009/D27625 II/139-2011 zo dňa 23. novembra 2011, ktorým žalovaný podľa ust. § 59 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej „správny poriadok“) v spojení s ust. § 36 ods. 1 písm. b/ v nadväznosti na ust. § 4 ods. 1 a 2 zák. č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dizajnoch“) zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. PD 56-2009/D27625-I/14-2011 z 22. februára 2011 vo veci návrhu na výmaz zapísaného dizajnu č. 27625 s názvom „Mobilný kontajner MK VRS“ z registra dizajnov.

O trovách konania rozhodol súd poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi právo na náhradu trov konania z dôvodu jeho neúspechu v konaní nepriznal.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného v rozsahu žalobných dôvodov dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i predchádzajúce správne konanie nie je z dôvodov uvedených v žalobe nezákonné a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že krajský súd námietky žalobcu nepovažoval za relevantné k zrušeniu preskúmaného rozhodnutia žalovaného. Ohľadne porušenia procesných práv spočívajúcich v nedoručení stanoviska k vyjadreniu žalobcu uviedol, že správny orgán porušil základné pravidlá správneho konania, keď neumožnil majiteľovi dizajnu oboznámiť sa s obsahom stanoviska k jeho vyjadreniu k návrhu na výmaz, avšak súčasne poukázal na to, že povinnosť zaslať vyjadrenie správnejmu orgánu vyplýva z úpravy základných pravidiel správneho konania obsiahnutých v ust. § 3 správneho poriadku, keďže podkladom rozhodnutia je skutkový stav, ktorý správny orgán zistí z dôkazov navrhnutých v návrhu a vo vyjadrení k nemu, je nevyhnutné nielen doručiť návrh majiteľovi dizajnu, ale aj vyjadrenie majiteľa dizajnu navrhovateľovi výmazu. Krajský súd ďalej uviedol, že pokiaľ by takáto replika predstavovala svojím obsahom rozšírenie alebo doplnenie návrhu, nemôže byť podkladom rozhodnutia, pretože je v zmysle ust. § 38 ods. 7 zákona o dizajnoch neprípustné prihladiť na dôvody rozširujúce, či dopĺňujúce návrh, majú za to, že v danom prípade sa však jednalo o vyjadrenie súladné s návrhom a v rozsahu návrhu a malo za účel zdôrazniť rozhodné skutočnosti, a preto dospel k záveru o porušení základných pravidiel správneho konania. Krajský súd súčasne však konštatoval, že vzhľadom k tomu, že navrhovateľ v inom podaní, ako v návrhu na výmaz nemôže navrhnúť iné dôkazy, ktoré by mohli byť podkladom rozhodnutia v zmysle ust. § 45 ods. 3 zákona o dizajnoch, nemohla mať táto nesprávnosť v postupe správneho orgánu vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Ďalej konštatoval, že tým, že zákon o dizajnoch koncentruje konanie o návrhu na výmaz dizajnu tak, že podkladom rozhodnutia sú skutočnosti zistené z dôkazov navrhnutých v jedinom podaní každého z účastníkov konania, nemohla byť narušená ani rovnosť účastníkov v konaní tým, že navrhovateľovi bolo doručené vyjadrenie k návrhu (majiteľovi bol doručený návrh), ale majiteľovi nebolo doručené stanovisko navrhovateľa k majiteľovmu vyjadreniu k návrhu.

K námietke ohľadne nevykonania dôkazu navrhnutého žalobcom krajský súd poukázal na nespornosť práva účastníka konania, aby správny orgán vykonal ním navrhnutý dôkaz, nakoľko tento zo zákona (ust. § 45 ods. 3 zákona o dizajnoch) tvorí podklad správneho rozhodnutia a nepatrí do voľnej úvahy správneho orgánu. Výhodnotením obsahu vyjadrenia žalobcu, z ktorého vyplýval aj návrh na výsluch svedkov, krajský súd dospel k záveru o tom, že dôkaz výsluch svedkov nebol navrhnutý na skutkové tvrdenia žalobcu, nakoľko nebolo totiž sporné, že výrobok „Mobilný kontajner MK VRS“ bol verejne vystavený. Skutkové závery považoval krajský súd za výsledok správnej úvahy, ktorá patrí výlučne do kompetencie správneho orgánu a ktorá je výsledkom hodnotenia dôkazov, ktoré vykonáva správny orgán, s poukazom na to, že svedecká výpoveď nemôže túto úvahu a ani právne hodnotenie nahradiť. Krajský súd taktiež nepovažoval nevykonanie navrhnutého výsluchu osôb za takú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávnosť rozhodnutia, s poukazom na to, že svedecká výpoveď slúži ako dôkazný prostriedok k zisteniu skutočností, ktoré svedok vnímal vlastnými zmyslami, pričom nebolo sporné, že napadnutý zapísaný dizajn bol vystavený.

Ďalej vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov, ktoré je podľa ust. § 45 ods. 2 zákona o dizajnoch vecou správneho uvažovania, krajský súd poukázal na obsah žalobou napadnutého rozhodnutia, majú za to, že z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného jednoznačne vyplýva úvaha, ktorou sa žalovaný spravoval pri hodnotení dôkazov. Úvahu správneho orgánu, ktorú krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia citoval, a ktorú žalobca z dôvodu absencie logickej dedukcie vo vzťahu k výkresu namietal, vyhodnotil krajský súd ako súladnú so zákonnými pravidlami dokazovania. Podľa názoru krajského súdu skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel je výsledkom logického uvažovania pri hodnotení jednotlivých skutkových zistení, pričom tieto vychádzajú z vykonaných dôkazov, tvoriacich obsah administratívneho spisu. Súčasne konštatoval, že správna úvaha, ktorou žalovaný hodnotil vykonané dôkazy, vychádza zo skutkových záverov, ku ktorým správny orgán dospel a vychádzajú z dokladov tvoriacich obsah spisu. Krajský súd nezistil ani, že by rozhodnutie žalovaného bolo postihnuté vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov. Konštatoval, že preskúmané rozhodnutie v odôvodnení obsahuje označenie dôkazov, ktoré boli vykonané, ako aj úvahy správneho orgánu pri ich hodnotení. Skutkové závery, ku ktorým žalovaný dospel z vyhodnotenia dôkazov, nevybočujú z rámca logického uvažovania a vyplývajú zo skutočností, ktoré boli v konaní zisťované. Podľa názoru krajského súdu správny orgán jasne a

zrozumiteľne vysvetlil ako dospel k záveru o zhodnosti zapísaného dizajnu verejnosti predstaveným prototypom výrobku „Mobilný kontajner MK VRS“ doplniac, že nesúhlas s takýmto odôvodnením nespôsobuje nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia.

Krajský súd záverom uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i predchádzajúce správne konanie nie je z dôvodov uvedených v žalobe nezákonné, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa ust. § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca aj ďalší účastník VÝVOJ Martin, a.s..

Žalobca v odvolaní žiadal, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že zruší rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania.

V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že napáda rozhodnutie krajského súdu v celom jeho rozsahu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia. Žalobca sa nestotožnil s právnym záverom krajského súdu o tom, že porušenie základných pravidiel správneho konania, ktorých sa výslovne domáhal, nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia vydaného v tomto konaní, považujúc takýto záver za zjavne nesprávny a arbitrárny, predstavujúci nesprávne právne posúdenie. Zdôraznil, že činnosť orgánov verejnej moci je vedená prísnou ústavnou zásadou legality obzvlášť pri základných zásadách a pravidlách konania, a preto nie je možné vyhodnotiť, aby konanie vedené v rozpore so základnými zákonnými pravidlami bolo resp. by mohlo byť zákonné. Tvrdil, že rozhodnutie vydané v konaní, v ktorom správny orgán bránil plnému uplatneniu všetkých procesných práv, nemôže byť zákonné a na tomto závere nemení podľa jeho názoru ani tá skutočnosť, že účastníci nemohli v týchto podaniach navrhovať nové dôkazy, s poukazom na to, že účastníci majú k dispozícii aj iné nástroje ako navrhovanie nových dôkazov, najmä prostriedky argumentácie. Za úplne nesprávnu považoval argumentáciu krajského súdu ohľadne porušenia zásady rovnosti účastníkov. Dôvodil, že pokiaľ správny orgán zasielal jednému účastníkovi všetky podania, zatiaľ čo druhému dokonca aj napriek jeho žiadosti rovnakú realizáciu práv odoprel, jednoznačne tým postavil účastníkov konania do rozdielneho postavenia, čím porušil zásadu vyjadrenú v ust. § 4 ods. 2 správneho poriadku. Žalobca mal za to, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, spočívajúceho v tom, že porušenie základných pravidiel konania podľa neho nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia, ako aj v tom, že poskytnutie odlišného priestoru pre uplatnenie práv jednému účastníkovi ako druhému účastníkovi konania nepredstavuje porušenie zásady rovnosti účastníkov konania.

Za nelogický a nesprávny považoval žalobca aj záver krajského súdu ohľadne jeho námietky o odmietnutí vykonania jediného dostupného dôkazu, ktorý navrhol na preukázanie svojich tvrdení, keď konštatoval, že v danom prípade mal žalobca právo na vykonanie tohto dôkazu, avšak nevykonanie tohto dôkazu nemalo vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Uviedol, že medzi účastníkmi konania bola daná práve spornosť novosti, sprístupnenia a osobitného charakteru zapísanej vrchnej časti dizajnov. Dôvodil, že výpoveď svedkov treba považovať za potrebnú najmä s ohľadom na potrebu získania dostatočných podkladov pre správnu úvahu a kvalifikované rozhodnutie žalovaného. Výslovil názor, že bez vykonania týchto dôkazov správny orgán nezabezpečil dostatočný podklad pre svoje rozhodnutie a teda jeho rozhodnutia nie sú vydané v súlade so zákonom, a preto neobstojí ani záver krajského súdu o tom, že dôkaz výsluchom svedkov nebol navrhnutý na skutkové tvrdenia žalobcu, tvrdiac, že pokiaľ krajský súd napriek tomu žalobou napadnuté rozhodnutie nezrušil, ale žalobu zamietol, vec nesprávne právne posúdil.

Žalobca ďalej namietal aj nesprávne posúdenie otázky nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného vo vzťahu k čiastočnému výmazu ním navrhovaného. Nadalej zotrval na názore, že v preskúmaných rozhodnutiach absentuje zdôvodnenie žalovaného, prečo jeho návrhu v žiadanej časti nevyhovel. Namietal, že správny orgán sa nezaoberal spornosťou v otázke podmienok na zachovanie zápisu vo vrchnej časti dizajnov, zrejme vychádzajúc z nepreukázaného predpokladu, že zapísané dizajny a vystavené exponáty boli identické aj vo vrchnej časti a sprístupnené verejnosti na predmetnej výstave. Vytýkal krajskému súdu, že pokiaľ vyhodnotil odôvodnenie rozhodnutí v tomto smere ako dostatočné, vec taktiež nesprávne právne posúdil. Súčasne žalobca považoval odôvodnenie rozsudku krajského súdu

v tejto časti za nedostatočné.

Ďalší účastník konania VÝVOJ Martin, a.s. podal odvolanie proti rozsudku krajského súdu iba v časti výroku o trovách konania. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v napadnutej časti zmenil tak, že ďalšiemu účastníkovi konania prizná náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že trovy konania vyčísli najneskôr do troch pracovných dní odo dňa vyhlásenia tohto rozsudku alebo od doručenia výzvy. Výtýkal krajskému súdu, že vo výroku napadnutého rozsudku v časti náhrady trov konania sa nezaoberal trovami konania ďalšieho účastníka, hoci tento bol prizvaný do konania súdom, nakoľko mal oprávnený a dôležitý záujem na priebehu a výsledku konania. Vyjadril presvedčenie, že by nemal mať len pasívne postavenie, ale mal by mať rovnocenné postavenie ako žalovaný a žalobca, pretože súd konal aj o jeho právach. Poukazujúc na právnu úpravu § 250k ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 O.s.p. vyslovil názor, že pri posudzovaní jeho nárokov na trovy konania Občiansky súdny poriadok treba vykladať extenzívne, v ktorej súvislosti dal do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sžr 64/2011, 1 Sžr 52/2011, 1 Sžr 22/2011 a 1 Sžr 46/2011 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 212/2009.

Žalovaný ako aj ďalší účastník podali písomne vyjadrenia k odvolaniu žalobcu.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu v zmysle ust. § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania. V dôvodoch vyjadrenia vyjadril nesúhlas s námietkami a s argumentáciou žalobcu uvedenou v jeho odvolaní. Považujúc za zavádzajúce tvrdenie žalobcu týkajúce sa nedoručenia mu vyjadrenia navrhovateľa, uviedol, že žalobca týmto tvrdením skresľuje závery krajského súdu, pretože súd sa v odôvodnení zmieňuje o konkrétnom podaní a to replike navrhovateľa výmazu k vyjadreniu majiteľa dizajnu k návrhu na výmaz, pričom zdôraznil koncentračnú zásadu vyjadrenú v ust. § 38 ods. 7 zákona o dizajnoch, s poukazom na to, že týmto podaním účastník realizuje svoje právo v zmysle ust. § 3 ods. 2 správneho poriadku, konkrétne právo vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia správneho orgánu. Ďalej žalovaný poukazom na to, že vzhľadom k tomu v súlade s koncentračnou zásadou boli podkladom pre rozhodnutie len dve podania účastníkov - návrh na výmaz dizajnu a vyjadrenie majiteľa dizajnu, konštatoval, že žalobcovi ako majiteľovi dizajnu bolo rovnako ako navrhovateľovi, umožnené realizovať jeho právo vyplývajúce z ust. § 3 ods. 2 správneho poriadku a tento uvedený realizoval prostredníctvom vyjadrenia k návrhu na výmaz. Vo vzťahu ku konštatácii krajského súdu o porušení základných pravidiel správneho konania a v nadväznosti na žalobcovu námietku žalovaný v súlade s odbornou literatúrou uviedol, že nerešpektovanie alebo opomenutie základných pravidiel konania predstavuje vadu konania, ktorá podľa svojej závažnosti (zvýraznené žalovaným); môže viesť až k zrušeniu rozhodnutia (citácia Sobihard, J.: Komentár k správne mu poriadku, Košičiarová, S.: Správny poriadok, Komentár, Heuréka 2004, str. 17), čo vážne oslabuje kategorické tvrdenie žalobcu, že akékoľvek porušenie základných pravidiel konania sa rovná nezákonnosť. Uviedol, že porušenie základných pravidiel konania by síce predstavovalo závažnú procesnú chybu v konaní, avšak súčasne je potrebné mať na zreteli, že v zmysle ust. § 250i ods. 3 O.s.p. súd nemôže prihliadať na tie vady konania, ktoré nie sú žalobcovi na ujmu, a je nepochybné, že ďalšie vyjadrenie majiteľa dizajnu nebolo vzhľadom na koncentráciu konania o výmaze, spôsobilé priviesť vecné iné, resp. pre majiteľa dizajnu výhodnejšie rozhodnutie. Na podporu uvedeného poukázal žalovaný na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Sž 98-102/02 (R 122/2003) a rozhodnutie NSS ČR 1 As 41/2009, 7 Afs 205/2006.

Ďalej je z vyjadrenia žalovaného zrejmé, že sa stotožnil so záverom krajského súdu, že nevykonanie žalobcom navrhnutého dôkazu - výsluchu navrhovaných osôb v danom konkrétnom prípade nepredstavuje takú vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia. Aj v tejto súvislosti žalovaný odkázal na právnu vetu obsiahnutú v rozhodnutí R 122/2003. Žalovaný vyjadril presvedčenie, že vykonanie navrhovaného dôkazu nebolo v danom prípade potrebné, nakoľko by nijakým spôsobom neprispelo k objasneniu veci a zdôraznil, že pri vykonávaní dokazovania postupoval tak, aby konanie zbytočne nezaťažovalo účastníkov konania a aby prebehlo hospodárne. A pokiaľ žalobca argumentuje základným právom žalobcu na spravodlivé konanie v súvislosti s povinnosťou správneho orgánu odôvodniť v rozhodnutí z akých dôvodov navrhovaný dôkaz nevykonaný, žalovaný zastával názor, že prvostupňové (str. 7 ods. 6) aj druhostupňové rozhodnutie (str. 7 ods. 2) obsahovalo

v tomto ohľade dostatočné odôvodnenie.

Žalovaný taktiež nesúhlasil s námietkou žalobcu o nesprávnom posúdení prvostupňovým súdom otázky nepreskúmateľnosti preskúmaných rozhodnutí a stotožnil so záverom krajského súdu uvedeným v odôvodnení jeho rozsudku. Vyslovil názor, že súd prvého stupňa sa s uvedenou žalobnou námietkou žalobcu dostatočne vysporiadal, považujúc preto aj odvoláciu námietku za nedôvodnú.

Účastník konania - VÝVOJ Martin, a.s., vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval odvolaciemu súdu, aby odvolanie žalobcu zamietol a rozsudok krajského súdu potvrdil a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania. V dôvodoch vyjadrenia uvedený účastník konania uviedol, že rozsudok krajského súdu považuje za zákonný vychádzajúci zo správneho právneho posúdenia veci. Vyslovil názor, že prvostupňový správny orgán nemá povinnosť zasielať následné vyjadrenia alebo stanoviská protistrane a pokiaľ by tak aj urobil, bolo by to v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania a hrubým vybočením z rozhodovacej praxe prvostupňového správneho orgánu. Súhlasil s postupom krajského súdu, keď uvedené posúdil tak, že došlo k porušeniu pravidiel správneho konania, avšak toto porušenie nemalo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Ďalej uviedol, že dokazovanie novosti a osobitého charakteru dizajnu má špecifickú povahu a pre sprístupnenie v prípade dizajnov je výslovne postačujúce vystavenie dizajnu, čo je podstatným rozdielom oproti skúmaniu novosti pri patentoch a úžitkových vzoroch. Nepovažoval za rozhodné subjektívne hľadisko, či tretie osoby využili možnosť zoznámiť sa s dizajnom, majú za to, že podstatným je, či mali možnosť sa s dizajnom zoznámiť, s poukazom na to, že majiteľ dizajnu vo svojom pôvodnom vyjadrení spochybnil len sprístupnenie dizajnov na prezentácii pred Ministerstvom obrany SR dňa 29. januára 2008 a vo vzťahu k ostatným sprístupneniam uznal, že sú preukázané, avšak len s časťou. Ďalej tvrdil, že avšak už toto jedno vystavenie, ktoré nebolo v konaní sporné, je dostatočné na výmaz dizajnu. Zotrval na tvrdení, že pokiaľ mali byť svedkovia vypočutí k otázke osobitého charakteru dizajnov, tak by sa jednalo o vyjadrenie k právnej veci a k tomu svedkovia nemajú žiadnu kompetenciu, jedine by mohli prezentovať svoj osobný názor. Účastník konania opätovne uviedol, že krajský súd sa podrobne zaoberal uvedenými skutočnosťami, vyhodnotil ich vo vzájomnej súvislosti a výsledok tohto posúdenia nie je možné vnímať ako vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia. Vo vzťahu k čiastočnému výmazu dizajnu, poukazom na to, že, napadnutý dizajn na výstave IDEB 2008 bol zverejnený, avšak bol výškovo obmedzený, od čoho chcel žalobca odvodiť nutnosť len čiastočného výmazu, uviedol, že inštitút čiastočného výmazu je použiteľný pri hromadných dizajnoch, nie pri dizajne s jedným variantom a s jedným vyobrazením. Ďalej uviedol, že výkresová dokumentácia nebola dôkazom o sprístupnení a on netvrdil, že tento výkres sprístupnil verejnosti, ale tvrdil, že predmet znázornený na výkrese sprístupnil na výstavách a tiež aj v časopisoch, s poukazom na to, že výkresová dokumentácia vo vzájomnej spojitosti s ostatnými dôkazmi podporila zistenie, že identifikačný názov a skratka skôr sprístupnených dizajnov sa zhodujú s označením, ako si ho pre prihlášku zvolil žalobca, čím len podporil predstavu o úplnej zhodnosti skúmaných dizajnov, považujúc spochybňovanie identifikácie vystavovaných dizajnov zo strany žalobcu za účelové. Krajský súd sa podľa názoru účastníka konania zaoberal všetkými skutočnosťami správneho konania, vec správne právne posúdil a rozsudok neobsahuje žiadnu chybu, ktorá by bola relevantným odvolacím dôvodom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaniach (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolania účastníkov konania nie sú dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušiť rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný podľa ust. § 59 ods. 2 správneho poriadku v spojení s ust. § 36 ods. 1 písm. b/ v spojení s ust. § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 444/2002 Z. z. zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. PD 56-2009/D27625-I/14-2011 z 22. februára 2011 vo veci návrhu na výmaz zapísaného dizajnu č. 27625 s

názvom „Mobilný kontajner MK VRS“ z registra dizajnov. Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou vo veci návrhu na výmaz zapísaného dizajnu č. 27625 s názvom „Mobilný kontajner MK VRS“ z registra dizajnov podľa zákona č. 444/2002 Z. z..

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom v podstate za správne a súladné so zákonom a aby v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku.

Zákonnodarca v zákone č. 444/2002 Z. z. upravuje právne vzťahy vznikajúce v súvislosti s vytvorením, právnou ochranou a uplatnením dizajnu (§ 1 ods. 1).

Podľa ust. 2 písm. a/ zákona č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch v znení neskorších predpisov na účely tohto zákona sa rozumie dizajnom vonkajšia úprava výrobku alebo jeho časti spočívajúca v znakoch, ktorými sú najmä línie, obrysy, farby, tvar, štruktúra alebo materiál samého výrobku alebo jeho zdobenía.

Podľa ust. 3 ods. 1 citovaného zákona, dizajn je spôsobilý na ochranu, ak je nový a má osobitý charakter.

Podľa ust. § 4 ods. 1 a 2 citovaného zákona, dizajn sa považuje za nový, ak nebol zhodný dizajn sprístupnený verejnosti pred dňom vzniku práva prednosti (§ 32).

Dizajny sa považujú za zhodné, ak sa ich znaky odlišujú iba v nepodstatných detailoch.

Podľa ust. § 5 ods. 1 citovaného zákona, dizajn má osobitý charakter, ak sa celkový dojem, ktorý vyvoláva u informovaného užívateľa, odlišuje od celkového dojmu, ktorý u takého užívateľa vyvoláva dizajn sprístupnený verejnosti pred dňom vzniku práva prednosti (§ 32).

Podľa ust. § 6 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona, dizajn sa považuje za sprístupnený verejnosti, ak bol zverejnený po zápise do registra dizajnov (ďalej len "register") alebo vystavený, použitý v obchode, alebo inak sprístupnený verejnosti pred dňom vzniku práva prednosti. To neplatí, ak sa takéto sprístupnenie nemohlo pri bežnom obchodnom styku stať známym špecialistom v príslušnom odvetví pred dňom

vzniku práva prednosti (§ 32).

Dizajn sa nepovažuje za sprístupnený verejnosti, ak bol tretej osobe sprístupnený pod podmienkou dôvernosti.

Dizajn, na ktorý sa požaduje ochrana podľa tohto zákona, sa nepovažuje za sprístupnený verejnosti, ak bol sprístupnený verejnosti pôvodcom dizajnu, jeho právnym nástupcom alebo tretou osobou ako dôsledok poskytnutia informácie alebo konania pôvodcu dizajnu alebo jeho právneho nástupcu počas 12 mesiacov pred dňom vzniku práva prednosti (§ 32); to platí aj v prípade, ak bol dizajn sprístupnený verejnosti ako dôsledok zneužitia vzťahu k pôvodcovi alebo jeho právnemu nástupcovi.

Podľa ust. § 30 citovaného zákona, na konanie pred úradom podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov o správnom konaní) s výnimkou ustanovení § 19, § 23, § 28 až 30, § 32, § 39, § 49, § 50, § 59 ods. 1 a § 61 ods. 1.

Podľa ust. § 36 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona, úrad vymaže zapísaný dizajn z registra (ďalej len "výmaz"), ak zistí, že bol zapísaný v rozpore s podmienkami na jeho zápis do registra podľa § 3 až 7, § 9 alebo § 10.

Podľa ust. § 36 ods. 6, 7 citovaného zákona, úrad môže vymazať zapísaný dizajn z registra podľa odseku 1 písm. a/ a b/ aj z vlastného podnetu.

Zapísaný dizajn možno podľa odseku 1 písm. b/, d/, e/ alebo f/ vymazať aj čiastočne, ak bude po takomto výmaze aj v pozmenenej forme spĺňať podmienky ochrany.

Podľa ust. § 38 ods. 2, 5 a 7 citovaného zákona, ak konanie nebolo zastavené podľa odseku 1, úrad doručí návrh na výmaz majiteľovi zapísaného dizajnu a zároveň ho vyzve, aby sa k návrhu v určenej lehote vyjadril.

Ak to vyžaduje povaha veci, môže úrad nariadiť ústne pojednávanie. Úrad určí deň ústneho pojednávania a zároveň doručí navrhovateľovi vyjadrenie majiteľa zapísaného dizajnu k návrhu na výmaz.

Rozšírenie či doplnenie návrhu na výmaz, ako aj rozšírenie či doplnenie vyjadrenia majiteľa zapísaného dizajnu nie je prípustné a na takéto rozšírenie alebo doplnenie úrad v rámci konania a rozhodovania vo veci neprihliada.

Podľa ust. § 45 ods. 1, 2 a 3 citovaného zákona, účastník konania pred úradom je povinný predložiť alebo navrhnúť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Úrad vykonáva dokazovanie a hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Úrad rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ktoré boli účastníkmi konania predložené alebo navrhnuté.

Podľa ust. § 3 ods. 2, 5 správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy.

Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa ust. § 4 ods. 2 správneho poriadku, všetci účastníci majú v konaní rovnaké procesné práva a povinnosti. Ten, komu osobitný zákon priznáva postavenie účastníka konania len na časť konania, má v konaní procesné práva a povinnosti len v tej časti konania, pre ktorú má priznané postavenie účastníka konania.

Podľa ust. § 47 ods. 1, 3 správneho poriadku, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Odvolačí súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkmi konania a vo veci rozhodol vecne a právne správne, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil v súlade so zákonom, a preto boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že Úrad priemyselného vlastníctva SR (ďalej len Úrad alebo žalovaný) vykonal dňa 2. februára 2010 zápis podľa ust. § 8 zák. č. 444/2002 Z. z. na základe prihlášky dizajnu DELTA DEFENCE, a.s., značky spisu PD 56-2009 dizajn č. 27625. Dňa 30. apríla 2010 podal navrhovateľ VÝVOJ Martin, a.s. (v tomto konaní ako ďalší účastník) spolu s prílohami návrh na výmaz zapísaného dizajnu z registra zn. spisu PD 56-2009, číslo zápisu 27625 z dôvodu absencie novosti a absencie osobitého charakteru. Listom zo dňa 14. mája 2010 zaslal Úrad žalobcovi návrh na výmaz zapísaného dizajnu č. 27625 s tým, aby sa v stanovenej lehote k uvedenému vyjadril. Z dôvodu zmeny zástupcu Úrad predĺžil lehotu na vyjadrenie do 17. septembra 2010. Dňa 17. septembra 2010 bolo telefaxovým podaním Úradu doručené vyjadrenie žalovaného k návrhu na výmaz, doplnené dňa 20. septembra 2010. Dňa 21. septembra 2010 bola Úradu doručená žiadosť navrhovateľa výmazu o doručenie kópie vyjadrenia k návrhu na výmaz, ktorej Úrad dňa 6. októbra 2010 vyhovel a uvedené zaslal navrhovateľovi. Dňa 6. decembra 2010 bolo Úradu doručené stanovisko navrhovateľa k vyjadreniu majiteľa dizajnu (žalobcu). Následne bola menovaná a zvolaná komisia za účelom prerokovania návrhu o výmaz dizajnu. Rozhodnutím zo dňa 22. februára 2011 č. PD 56-2009/D 27625-I/14-2011 Úrad podľa ust. § 36 zákona o dizajnoch zapísaný dizajn č. 27625 vymazal z registra dizajnov. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca dňa 28. marca 2011 rozklad, ktorý písomne doplnil dňa 30. marca 2011. Žalovaný rozhodnutím zo dňa 23. novembra 2011, č. PD 56-2009/D 27625 II/ 139-2011 podľa ust. § 59 ods. 2 správneho poriadku v spojení s ust. § 36 ods. 1 písm. b/ a s ust. § 4 ods. 1 a 2 zákona o dizajnoch rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Preskúmavanie rozhodnutí žalovaného je predmetom tohto konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov § 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Vzhľadom k uvedenému vychádzajúc zo skutkových okolností daného prípadu odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, ktorou v odvolaní namietal, že krajský súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu, keď nepovažoval porušenie procesných zásad a tým procesných pochybení žalovaného správneho orgánu za dôvod nezákonnosti rozhodnutia. V zmysle ust. § 250i ods. 3 O.s.p. je povinnosťou súdu skúmať, či porušenie procesných predpisov malo, alebo mohlo mať za následok ujmu na právach účastníkov konania. Na vady, ktoré nie sú žalobcovi na ujmu, alebo ktoré žalobca sám zaviniť, súd neprihliada. V súlade s uvedenou právnou úpravou krajský súd v odôvodnení

svojho rozhodnutia správne konštatoval, že porušením základného pravidla správneho konania v ust. § 3 ods. 2 správneho poriadku žalovaným, keď neumožnil žalobcovi oboznámiť sa s obsahom stanoviska k jeho vyjadreniu k návrhu na výmaz, nemohla mať táto vada postupu správneho orgánu vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, s poukazom na koncentračnú zásadu a na ust. § 45 ods. 3 zákona o dizajnoch, v zmysle ktorého podkladom pre rozhodnutie je skutkový stav zistený z vykonaných dôkazov, ktoré boli účastníkmi konania predložené alebo navrhnuté, pričom zdôraznil, že v zmysle ust. § 38 ods. 7 citovaného zákona je vylúčené, aby správny orgán prihliadol na iné skutočnosti a dôkazy, ako na tie, ktoré boli obsiahnuté v podaniach účastníkov, ktorými sú návrh na výmaz a vyjadrenie k návrhu. Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že opomenutím doručenia vyjadrenia navrhovateľa na výmaz (ďalšieho účastníka) žalobcovi sa nejedná o tak závažný zásah do práv žalobcu, ktorý by spôsobil nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu. V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že o vadu konania s následkom podmieňujúcim nezákonnosť rozhodnutia by išlo napr. v prípade, ak by správny orgán nedal žalobcovi možnosť vôbec vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie t.j. k návrhu na výmaz zapísaného dizajnu, prípadne navrhovať dôkazy a následne by rozhodol vo veci, čo sa však v prejednávanej veci nestalo, keďže zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca mal možnosť sa k návrhu na výmaz vyjadriť a zároveň navrhovať dôkazy, ktoré právo v konaní aj realizoval.

Odvolací súd taktiež nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že v konaní správneho orgánu došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania. V súvislosti s namietnutým porušením zásady rovnosti vyjadrenej v ust. § 4 ods. 2 správneho poriadku a s následným záverom krajského súdu o jej neporušení, odvolací súd dáva do pozornosti, že všeobecná procesná rovnosť, ktorá je zakotvená v článku 47 Ústavy Slovenskej republiky, obdobne aj v článku 37 Listiny základných práv a slobôd, v zmysle ktorej právnej úpravy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach, sa táto zásada prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov. Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavnoprávnych princípov občianskeho súdneho procesu spočíva v tom, že všetci účastníci majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobcu, keď odvodzuje porušenie uvedenej zásady od skutočnosti, že správny orgán tým, že nezasielal všetky podania oboch účastníkom, ale iba navrhovateľovi výmazu, odoprel rovnakú realizáciu práv a jednoznačne tým postavil účastníkov konania do rozdielneho postavenia. V danej súvislosti nemožno nechať bez povšimnutia právnu úpravu v zákone o dizajnoch, na ktorú poukazuje v odôvodnení rozhodnutia aj žalovaný, a to, že zo zákona o dizajnoch ani zo zákona o správnom poriadku správneho orgánu nevyplyva povinnosť zasielať opakované podania účastníkom konania navzájom, čo žalovaný považoval za súladné so zásadami hospodárnosti a rýchlosti konania, pričom k zaslaní repliky na vyjadrenie žalobcu navrhovateľovi došlo na základe jeho výslovnej žiadosti, ktorá skutočnosť vyplýva z administratívneho spisu. Vychádzajúc zo záveru krajského súdu o povinnosti správneho orgánu postupovať v súlade so správnym poriadkom pri absencii osobitnej úpravy (v zákone o dizajnoch), nemožno túto miernu nerovnováhu v postavení oboch účastníkov považovať za dôvod zrušenia rozhodnutia pre jeho nezákonnosť. Pri posudzovaní ujmy na právach žalobcu a to aj v spojitosti s jeho povinnosťou v konaní vystupovať aktívne, táto nie je natoľko významná, aby odôvodňovala zrušenie rozhodnutia, pretože zaslaním repliky na vyjadrenie žalobcu k návrhu na výmaz by sa žalobca s uvedeným iba oboznámil a nemalo by to vplyv na samotnú rozhodovaciu činnosť správneho orgánu, resp. v prípade zrušenia rozhodnutia pre napravenie uvedeného procesného pochybenia, nepredstavovalo by reálnu možnosť dosiahnutia pre žalobcu priaznivejšieho rozhodnutia. Na základe uvedeného považoval odvolací súd túto námietku žalobcu za nedôvodnú.

Odvolací súd sa však nestotožnil so záverom krajského súdu, pokiaľ išlo o námietku žalobcu týkajúca sa odmietnutia vykonania dôkazu - výsluchu navrhnutých svedkov, keď prvostupňový súd konštatoval, že účastník konania mal právo, aby správny orgán vykonal ním navrhnutý dôkaz, nakoľko ten zo zákona (ust. § 45 ods. 3 zákona o dizajnoch) tvorí podklad správneho rozhodnutia a nepatrí do voľnej úvahy správneho orgánu. Z právnej úpravy ustanovenej v právnej norme § 45 ods. 2 zákona o dizajnoch vyplýva, že žalovaný vykonáva dokazovanie a hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Účastníci konania navrhujú alebo predkladajú

dôkazy, pričom dokazovanie v správnom konaní vykonáva správny orgán. V danom prípade vzhľadom na koncentračnú zásadu správny orgán v rámci vykonávania dokazovania je viazaný návrhmi na vykonanie dokazovania alebo predloženými dôkazmi účastníkmi konania, na základe ktorých v procese hodnotenia dospeje k skutkovým záverom. V rámci dokazovania správny orgán je oprávnený rozhodovať o tom, ktorý dôkaz vykoná a ktorý nepovažuje za potrebné vykonať, pričom dôvod, pre ktorý navrhnutý dôkaz nevykoná, je povinný zdôvodniť v odôvodnení svojho rozhodnutia. Samotné hodnotenie dôkazov je už myšlienkovým procesom správneho orgánu, ktoré sa musí odzrkadľovať v samotnom jeho odôvodnení. Vzhľadom k uvedenému žalobcova argumentácia o potrebe vykonať navrhované dôkazy netvorí relevantný dôvod spochybňujúci zákonnosť postupu žalovaného správneho orgánu majúci za následok nezákonnosť rozhodnutia, keď z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že žalovaný nevyhovenie návrhu na vykonanie dôkazu náležite odôvodnil spôsobom nevybočujúcim zo zásady rozumného uváženia. Podľa názoru odvolacieho súdu nevykonanie predmetného dôkazu nemá za následok nedostatočne zistený skutkový stav danej veci, keď zásadnou otázkou v danom prípade bolo preukázanie, či predmet posúdenia spĺňa podmienku novosti, na ktorú skutočnosť žalovaný aj zameral svoju pozornosť v rámci dokazovania a skúmal, či a akým spôsobom bol predmet posúdenia sprístupnený verejnosti, ktorá skutočnosť vyplývala z listinných dôkazov.

Odvolací súd sa taktiež nestotožnil s námietkou žalobcu, ktorou namietal, že krajský súd sa nedostatočne zaoberal a v dôvodoch napadnutého rozsudku aj nedostatočne vysporiadal s jeho žalobnou námietkou o nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí vo vzťahu k čiastočnému výmazu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd sa predmetnou žalobnou námietkou zaoberal a svoj skutkový a právny záver v odôvodnení svojho rozhodnutia aj uviedol, keď konštatoval, že absenciou skutkových zistení rozhodnutie správneho orgánu netrpí, keďže je z neho zrejmé označenie dôkazov, ktoré boli vykonané, ako aj úvahy pri ich hodnotení, tieto nevybočujú z rámca logického uvažovania a vyplývajú zo skutočností, ktoré boli v konaní zisťované. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že správny orgán jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ako dospel k záveru o zhodnosti zapísaného dizajnu verejnosti predstaveným prototypom výrobku „Mobilný kontajner MK VRS“, doplniac, že nesúhlas žalobcu s takýmto odôvodnením ešte nespôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že žalovaný dostatočne nezdôvodnil, prečo nie je možné vykonať len čiastočný výmaz dizajnu. Predovšetkým nemožno nechať bez povšimnutia, že z obsahu preskúmaného rozhodnutia žalovaného jednoznačne vyplýva, že splnenie zákonnej podmienky podmieňujúcej výmaz predmetného dizajnu správne orgány skúmali a posudzovali ako celok, vychádzajúc z charakteru a účelu predmetu posudzovania, ktorá skutočnosť vyplýva aj z administratívneho spisu. Zo skutkových zistení v danej veci je jednoznačne zrejmé, že predmet posudzovania bol sprístupnený verejnosti tak na Ministerstve obrany Slovenskej republiky ako i na výstave IDEB 2008, a preto treba považovať za právne bezvýznamné, či verejnosť sa i oboznámila so všetkými jej časťami. Zdôvodnenie žalovaného dáva aj podľa názoru odvolacieho súdu dostatočnú odpoveď na námietku žalobcu, ktorou namietal nedostatočné zdôvodnenie tej časti jeho žiadosti, ktorou žiadal vykonanie čiastočného výmazu dizajnu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu vznesené v jeho odvolaní za relevantné na zmenu rozhodnutia krajského súdu.

Odvolací súd odvolanie ďalšieho účastníka konania proti rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania taktiež nepovažoval za dôvodné.

Ustanovenie § 250k O.s.p. je osobitným ustanovením, ktoré upravuje právo na náhradu trov konania iba úspešného žalobcu a v podstate vylučuje priznanie náhrady trov konania inému i príbratému účastníkovi. Z citovaného ustanovenia explicitne vyplýva, že náhrada trov konania patrí len žalobcovi, ktorý má úspech celkom alebo sčasti.

Uvedená problematika (priznanie náhrady trov konania príbratému účastníkovi) bola už predmetom judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžp/8/2012 zo dňa 30. januára 2013, sp. zn. 2Sžp/25/2011 zo

dňa 30. mája 2012 a pod sp. zn. 8Sžp/11/2012 zo dňa 19. marca 2013, z ktorých znenie právneho názoru vzťahujúceho sa k náhrade trov konania pribratého účastníka cituje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení vo veci sp. zn. 8Sžp/11/2013 vyslovil právny názor, že „nemožnosť priznania náhrady trov konania úspešnému žalovanému, resp. účastníkom konania, ktorých súd pribral do konania podľa § 250 ods. 1 veta druhá O.s.p. by síce mohla byť chápaná ako narušenie zásady rovnosti účastníkov konania, avšak na druhej strane za súčasnej právnej úpravy nemožno od žalobcu spravodlivo žiadať, aby nahradil trovy vzniknuté účastníkovi, ktorého súd musí podľa § 250 ods. 1 veta druhá O.s.p. pribrať do konania, hoci žalobca jeho pribratie do konania sám ovplyvniť nemohol“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 2Sžp/25/2011 konštatoval, že „(pribratý) účastník konania nie je povinný byť právne zastúpený a v prípade, ak realizuje svoje právo na právne zastúpenie v tomto postavení, je povinný náklady spojené s takýmto zastúpením znášať sám“.

S poukazom na uvedenú konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odvolací senát taktiež považoval za správny výrok krajského súdu o trovách konania, keď prvostupňový súd v súlade s ust. § 250k ods. 1 O.s.p. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal z dôvodu jeho neúspechu v tomto konaní.

Odvolací súd súčasne v danej súvislosti dáva do pozornosti, že úprava trov konania v správnom súdnictve, najmä pokiaľ ide o konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa vyznačuje osobitosťou, pričom zúžený výklad nemusí reflektovať na všetky situácie, najmä keď aplikáciou ust. § 246c ods. 1 sa nedá úplne vylúčiť možnosť priznať náhradu účelne vynaložených trov konania samotnému žalovanému správneho orgánu z dôvodu jeho úspechu v konaní. Vychádzajúc z ust. § 250 ods. 1 O.s.p. možno za účastníka konania v konaní o žalobe považovať aj účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté. Je síce nepochybné, že ďalší účastník má právo vystupovať v konaní aktívne, avšak pri zohľadnení osobitostí konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a osobitnej úpravy trov konania, jeho argumentáciu nie je možné považovať za podmieňujúcu pre prijatie záveru krajského súdu o zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené dôvody napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože nebol v tomto konaní úspešný, žalovanému z dôvodu, že mu ich náhradu zákonodarca v tomto konaní nepriznáva a ďalšiemu účastníkovi z dôvodov v zmysle názoru prezentovanému vyššie.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.